

1. Twee uur

Dai klemt haar kaken knarsend op elkaar. Koste wat kost wil ze geen geluid maken. Ze trekt haar knieën hoog op en blijft zo liggen. Hoelang? Veel langer dan ze zou wensen. De pijn-golf die door haar hele lichaam brandt, ebt langzaam weg. Nog even blijft ze onbeweeglijk stil. Komt de pijn terug? Het lijkt er niet op. Een lange, ingehouden zucht ontsnapt aan haar droge lippen. Langzaam strekt ze haar benen en draait van haar zij op haar rug. Als ze met haar hand langs haar klamme voorhoofd veegt, is die gelijk helemaal nat.

Naast haar hoort ze de rustige ademhaling van haar drie jaar jongere zusje.

Een rilling trilt door haar lichaam. Ze tast naar de deken die ze van zich af had gegooid toen ze badend in het zweet was wakker geworden door die messcherpe pijnscheut in haar onderbuik. Ze trekt de deken ver genoeg omhoog, zodat hij haar buik bedekt. Stel dat ze toch nog in slaap valt en Tiloleko morgenochtend als eerste wakker wordt. Ze wil niet te kijk liggen ...

In de verte klinkt geblaf. Het duurt niet lang of net onder het slaapkamerraam beantwoordt Soldier de roep van zijn soortgenoot.

De rieten mat kraakt. Heeft Soldier Tiloleko wakker geblaft? Dai blijft heel stil liggen. Als ze niks zegt, zal Tiloleko in elk geval denken dat zij slaapt.

Vroeger vond Dai het leuk om 's nachts samen wakker te zijn. Gezellig in het donker giechelen over de enorme hakken waarop haar klassendocente, Madam Tembo, altijd wiebelend voor het schoolbord heen en weer drementelt. Fluisteren over die lange, slungelige docent Phiri met zijn enorme pinknagel, waardoor iedereen wel moet zien dat hij niet met zijn handen werkt. Roddelen over die enge, strenge directeur met zijn wijduitstaande oren, waardoor het wel lijkt of hij meer hoort dan anderen.

De laatste maanden probeert Dai juist te voorkomen dat ze met Tiloleko alleen is. Ze wil niet praten sinds ze het geheim weet ...

Tiloleko draait zich om en stoot daarbij met haar elleboog in Dais buik.

Dai siddert. In haar buik fladdert een beweging van links naar rechts. O nee, niet weer!

Tiloleko heeft blijkbaar niets gemerkt. In haar slaap maakt ze een paar smakkende geluidjes. Dan is het weer stil.

Voorzichtig trekt Dai zich terug naar de rand van haar rietmat. Ze legt haar handen om haar buik. Kon ze ook maar slapen. Echt slapen. De slaap van alles vergeten. Hoelang is het geleden dat ze zo van de wereld was? Soms durft ze haar ogen bijna niet meer dicht te doen. Bang voor alles wat haar in haar dromen achtervolgt ...

Met wijd opengesperde ogen staart Dai in het donker omhoog. Aardedonker is het. Net zo duister als het is in haar van herinneringen overlopende hart.